

felszabadították a jobbágyságot, de még ma is sok jobbágylélek van, aki hamis eszmék után megy, és megtagadja Istenét és hazáját. Ezeket is fel kell szabadítani a téveszmék alól.”

A miniszter beszéde után az egyetemi énekkar magyar daleyveleget adott elő, és a Himnuszt énekelte el.

Délmagyarország XIV. (1938) március 17. 5. oldal

451. Juhász Gyula emlékest

A szegedi Bethlen Gábor Kör szerdán Juhász Gyula-emlékestet rendezett a nagy szegedi költő halálának első évfordulója alkalmából. A Tisza Szálló nagytermét megtöltő közönség soraiban megjelentek Juhász Gyula családjának tagjai is és eljött az emlékestre Juhász Gyula leghűbb és legbensőségesebb, váradi időkből való barátja Dutka Ákos, valamint a kiemelkedő parasztköltő Veres Péter.

A megnyitó előadást Paku Imre a Bethlen Gábor Kör elnöke tartotta „Juhász Gyula és Szeged” címen. Előadásában röviden, nagy áttekintéssel számolt be azokról a kapcsolatokról, amelyek a régi szegedi kisiparos családból származó Juhász Gyulát Szegedhez fűzték, és nemcsak életrajzi vonatkozásban, de szellemében is szegedivé tették. A nagy érdeklődéssel hallgatott bevezető után Baranyi Lilly értékes zongoraszámait következtek, aki egy Liszt-balladát és három Chopin etűdöt adott elő, mély kulturáltságról és teljes átélésről tanúskodó bravúros művészzel.

A műsor következő száma Dutka Ákosnak, az Ady-generáció egyik jelentős költőjének, a Holnaposok egyik tagjának meleg visszaemlékezésszerű költői előadása volt: „Juhász Gyula és Nagyvárad címmel”. Őszinte és mély nosztalgiával vázolta fel a századfordulós Várad képét és benne a fiatal Juhászt, aki Váradra kerülve az egyik mag volt, amely körül a Holnap harcos írói gyülekeztek, a nagy elméleti és szellemi viták központja volt az egyébként magányos és szomorú poéta. A váradi három év volt Juhász Gyula legharcosabb és legboldogabb időszak.

A bensőségesen szép előadás után – amelyet a közönség hosszas tapsal köszönt meg Veres Péter kiváló parasztíró és szociológus lépett az előadói emelvényre, és tartotta meg szuggesztív erejű előadását, „Juhász Gyula a vidéki életben” címmel. Általános érvényű gondolatok, személyes jellegű élmények és objektív, tiszta ítélet jellemezték előadását. Világosan látja, és ki is jelöli a költő, a szellemi ember helyét a társadalomban. A költő, a vezető szellemi ember, erejének teljét arra fordítsa, hogy először környezetének, hazájának, népének lényegét, sajátosságait emelje ki, és azon keresztül szóljon a közönséghez és a nagyvilághoz. Ennek a nagyszerű szellemi embernek ideális megvalósulását látja Juhász Gyulában. És mégis az a Juhász Gyula, aki a legmélyebben és leggazdagabban volt magyar és európai, mélységes magányra volt kárhóztatva, mint a legnagyobb magyarok minden időkben.

A közönség lenyűgözve hallgatta Veres Péter előadását, akinek világos mondatai, kemény egyénisége kezdettől fogva megnyert minden hallgatót. Katona Mária nagyhatással adott elő Juhász verseket, nemcsak azért illeti elismerés, mert közvetlen átéléssel interpretálta a költő verseit, hanem mert a versek kiválasztásában ízlésesen járt el.

A gazdag műsort Sík Sándornak a művésztől tartott, lényegét megmutató előadása zárta le. Sík versek felolvasásával magát a költőt szólaltatta meg, és csak néhány markáns megjegyzést fűzött a versekhez. Sík ezzel a módszerrel mutatta be Juhász költői arcát, s bizonyította be, hogy valóban nagy költő volt, noha csak kevés és rövid verset írt.

Az érdekes és intuitív előadást a közönség hosszas tapsal köszönte meg, és a taps a Bethlen Gábor Körnek is szólt, amely egy nagyvonalú esttel áldozott Juhász Gyula emléke előtt.

Délmagyarország XIV. (1938) április 7. 4. oldal

452. A szegedi egyetemi ifjúság nagygyűlése kimondotta a bajtársi egységet

Szerdán délelőtt a bölcsészkar előadótermében tartotta meg szegedi egyetemi és főiskolai ifjúság nagy érdeklődéssel várt nagygyűlését. Az auditoriumot zsúfolásig megtöltő ifjúság óriási lelkesedéssel fogadta a terembe lépő Gelei József rektort, aki megnyitó szavaiban rámutatott az egyetemi ifjúság összefogásának hasznára és szükségességére, és kijelentette, hogy kormányhelyről is helyeslik az akciót. A helyzet és a szempontok komoly mérlegelésére intette az ifjúságot.

A nagygyűlés első szónoka: Ballai László főiskolai hallgató állandó helyeslés közepette arról beszélt, hogy a mai ifjúságnak nincs többé öregdiákokra és az ifjúság vállán feltörekvő félegzisztenciákra mint vezetőkre szükséges, mert problémáit önmaga is meg tudja oldani. Részletesen kifejtette ezután azokat a szociális és nemzetvédelmi érdekeket, melyek szintén az erők összefogását sürgetik az ifjúság számára. Az elnöklő rektor és a hallgatók tapsai mellett szociális tanszék felállítását követelte.

Kecskeméti Marianna a főiskolás hallgatóknak csatlakozását jelentette be, majd Ónodi József bölcsészethallgató mondott nagyhatású beszédet, kiemelve azt, hogy a széthúzás turáni átka a magyar ifjúság lelkéből kihalt. A kollektív és cselekvő munka fontosságát vázolta ezután, végül feltette a kérdést: akar-e az ifjúság egységet. Egy emberként állt fel a helyéről a terem 800 főnyi diákserege ünneplve az egységet.

Wagner Ferenc is az egység mellett szólalt fel, annál is inkább, mert eddig közel 30 bajtársi alakulatban morzsolódott szét a szegedi egyetemi ifjúság.